

« Liber Aristotelis sive Dysoupiou, in indicibus
 bus non memoratus, e quo tamen longius frag. ^{Σεπ. 91. 009}
 mentum exscriptum est apud Simplicium, ^{Σεπ. 91. 009} Dyso-
 uium idem existimandus sit atque cuius titulum ^{υεπ. 91. 009}
 recensent Diogenes (124) et Anonymus (107) ^{υεπ. 91. 009} T. D. S. 77.
 Quisada in ^{υεπ. 91. 009} Dysoupiou f. incertum est. ^{υεπ. 91. 009} ead. Didot
 Rasius more sue Aristotelis nomen ^{υεπ. 91. 009} 1878 ^{υεπ. 91. 009}
 Theophrasti positum conijcit, de libro ^{υεπ. 91. 009}
 oupiou a cogitans qui in ^{υεπ. 91. 009} scripto-
 rum Theophrasteorum ^{υεπ. 91. 009} Ulsen. Anat.
 Theophr. p. 11, 6) quem tamen ^{υεπ. 91. 009} diversum
 puto ab illo qui jam in ^{υεπ. 91. 009} (cf. 16. p. 4, 7)
 Σεπ. 91. 009 Dysoupiou ^{υεπ. 91. 009} a nominatur.

125

Simplicius in Arist de caelo (I 10, 2: Γενόμενα
 κεν ουν [τον ουρανου σου] α σωτες ειναι γων,
 αλλα γενόμενα οι κεν αιθη, οι δε ποταμων ποτα
 οδου αγω του ποταμου ουρανου) p. 488 A, 6 Brand.
 Ηου Ιουδα δε υποιδου ο Αρξαντες οτι οι γεν-
 ης ουτε κεν ουτε το ουαν ουτε δε αγγυς κεν,

ἀποίων κἀγαθὸν τοῦ σωτῆρος ἀπὸ τοῦ γένους καὶ βδο-
 ραν γένοιεν. οἱ δὲ γενντοὶ φροῖ, καὶ βδορδὸν γένοι.
 Ἰὼς τοῦ κούρου καὶ οἴου ἀπὸ τῶν συνηθῶν ἐμῶν
 ἔτιν ἀν οἱ ἴσπερ Δημόκριτος καὶ γὰρ ἐμῶν τῶν
 ἀπῶν γενεῶν καὶ βδορδῶν καὶ οὐλοῦσ, οὐλοῦσ δὲ
 καὶ τῶν κούρου τῶν ἀνδρῶν ἐμῶν. καὶ γὰρ ε-
 ἴτι τῶν ἀπῶν τῶν γενόμενα οὐ τῶν τῶν βδορδῶν,
 εἰ μὴ αἶρα καὶ ἴσπερ, οὐλοῦσ καὶ τῶν κούρου γέ-
 νοῦσ. εἰ δὲ καὶ αἶρα καὶ οὐλοῦσ κένουσ ἀποδῶν
 ἴσπερ, δὴ γὰρ οὐλοῦσ ἀπὸ ἀποίων ἀν γένοιεν
 τῶν κούρου, ἀπὸ τῶν βδορδῶν, κούρου ἐμῶν δούρου
 δούρου γένοι καὶ ἀποδῶν. οἴησ γὰρ ἐν τῶν
 ἀποδῶν ἀπὸ Δημόκριτου ἀποδῶν τῶν δὲ
 ἴσπερ τῶν ἀνδρῶν κούρου ἀποδῶν ἀνδρῶν.

Gualtero fol. 45 recto. *Sama autem et dicitis M.*
de Democrito manifesta facit virorum
illustratum mentem. unde sic corrigenda esse
græci coniecit Rose: ἐν τῶν ἀποδῶν τῶν δ. ἢ ἐν
τῶν ἀποδῶν κούρου τῶν δ. Δν. ἀποδῶν
γῶν). In editioe Karstenii recens edita, de cu-
jus tamen subsidio, quum annotatio critica desit,
non satis bene judicare licet, hæc ita scripta sunt,

Θνητότητα

h. 130 B. 41 27: ἔστι δὲ ἐν τῷ ἀριστοτέλει περὶ θνη-
 παραφρασίᾳ. Sunt haec:

α Ἰνυμύριδος ἡρώδης ἰνυ δὲ ἀδύτην βίον ἵνα
 κίπας ῥοιὰς ἐπὶ δὲ ἀσφραῖς, ἰαυδαὶ δὲ ἰόσον ἄρρον
 νανθίδου / αἰσρον δὲ κίπια φροσσυροίαι δὲ δον
 μεν ἰόσον ἰοτδὲ ἰοίς οὐρασι, ἴπ δὲ κενυ και ἡ δ-
 δεινι και ἡ δὲ ἀδύτη, ἰων δὲ οὐσιων ἐμοίτην ἡ κω-
 δε και ἡ δὲ νανθὶ και ἡ δὲ οὐθ. Ἄουημ δὲ ἔναο ἰ-
 ἰω κίπας ἰαδ οὐσιων ἰαδὲ ἐμυρῶν δὲ κίπιας
 ἀμοθῆσει, υδάρχειν δὲ αὐταὶ ἰαδὲ ἰορρας ἡ
 ἀρῆατα ἰανθῶια και κατὰ μίγῃ δὲ ἰαδὲ ἰαδων. ἐν
 ἰδῶν οὐν ἰδὴ κἀδύτηρ ἐμυρῶν γεννᾶν.
 (ωρ. γυνῶδα δὲ). και οὐκίπειν (οὐκίπειν δὲ
 δ.) ἰοὺς ἀδύτηρ και ἰοὺς ἀμοθῆσει ἰο-
 και. ἰαδὲ ἰαδὲ ἀδύτηρ και ἰαδὲ ἰορρας ἰαδ
 νανθῶια, βερουῖνας δὲ γυνῶδα και ἐμυρῶν
 κῶδα ἐμυρῶν ἰοκῶν, ἡ οὐκίπειν ἐν αὐ-
 ἰα και ἰοθῶν ἀρῆων ἔναο ἰοκῶ, γυνῶ κίπια
 ἰαδ ἐμυρῶν κατ' ἀρῆων οὐδ' ἰοκῶν γεν-
 νῶ. κῶδα γαρ κῶδα ἔναο ἰα δὲ ἡ ἰα ἰοκῶ
 γυνῶδα αὐ ἰοδὲ ἐν. τοῦ δὲ οὐκίπειν ἰαδ οὐσιων

Liber Aristotelis scilicet Δυνούπιου, in indici-
 bus non memoratus, e quo tamen longius frag. $\delta\epsilon\pi\iota\ \theta\epsilon\phi\lambda\alpha\sigma\tau\epsilon\upsilon\sigma$
 mentum exscriptum est apud Simplicium, $\delta\epsilon\pi\iota\ \delta\upsilon\sigma\tau\alpha\tau\iota\sigma$
 num idem existimandus sit atque cujus titulum $\nu\epsilon\pi\iota\theta\upsilon$.
 recentem Diogenes (124) et Anonymus (127) spo- T. D. 5. 77.
 lymata eu dicit Δυνούπιου f. incertum est. ead. Didot
 Rosius more suo Aristotelis nomen $\mu\alpha\kappa\epsilon\ \mu\epsilon\tau\epsilon$ 1878 Scriptores.
 Theophrasti positum conjicit, de libro $\delta\epsilon\pi\iota\ \delta\upsilon\sigma\tau\alpha\tau\iota\sigma$
 πούπιου a cogitans qui in tertio indice scripto-
 rum Theophrastearum memoratur (User. Anal.
 Theophr. p. 11, 6) quem tamen vix diversum
 puto ab illo qui jam in prioris (cf. ib. p. 4, 7)
 $\delta\epsilon\pi\iota\ \delta\upsilon\sigma\tau\alpha\tau\iota\sigma$ $\alpha\upsilon\tau\omicron\theta\omicron\gamma\omicron\iota\sigma$ a nominatur.

125

Simplicius in Arist de Caelo (I 10, 2: $\tau\epsilon\tau\alpha\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma$
 $\nu\epsilon\pi\iota\theta\upsilon$ [$\delta\upsilon\sigma\tau\alpha\tau\iota\sigma$ $\delta\upsilon\iota\lambda$] a $\nu\alpha\upsilon\tau\epsilon\iota\sigma$ $\epsilon\upsilon\upsilon\alpha\tau\iota\sigma$ $\theta\alpha\upsilon\tau\iota\sigma$,
 $\alpha\gamma\gamma\epsilon\iota\ \mu\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$ $\alpha\iota\delta\iota\alpha\upsilon$, $\alpha\iota\ \delta\epsilon\ \mu\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$
 $\alpha\iota\delta\iota\alpha\upsilon$ $\alpha\gamma\gamma\epsilon\iota\ \delta\upsilon\sigma\tau\alpha\tau\iota\sigma$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$ $\alpha\iota\delta\iota\alpha\upsilon$ p. 488 A, 6 Brand.
 $\delta\upsilon\sigma\tau\alpha\tau\iota\sigma$ $\delta\epsilon\ \alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$ $\alpha\iota\delta\iota\alpha\upsilon$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$ $\alpha\iota\delta\iota\alpha\upsilon$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$
 $\delta\upsilon\sigma\tau\alpha\tau\iota\sigma$ $\delta\epsilon\ \alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$ $\alpha\iota\delta\iota\alpha\upsilon$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$ $\alpha\iota\delta\iota\alpha\upsilon$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma$,

Ἐπιγραφή

καὶ ἀποτίθω τοῖσι θεοῖσι τὰς εὐχαρίδας καὶ
 τὰς ἀντιλήψεις τὴν σωτηρίαν. Ἰα κεν γὰρ αὐτῶν χάρις
 καὶ ἰσχύς, Ἰα δὲ ἀνυπερόβη, Ἰα δὲ ἀθάνατος ἄγιος θεός.
 et sic versio lat. Venet 1563) ἀνεπίδητος ἰσχύς καὶ
 ἰσχύς. ἐπὶ τούτου οὐκ ἔστι οὐδὲν αὐτῶν ἀντιλήψε
 ὅπως νομίσει καὶ οὐκ ἐνεν, ἐπὶ τούτου ἴα ἐκ
 τοῦ ἀνεπίδητος ἀνεπίδητος ἀνεπίδητος καὶ διαφέρει
 καὶ ἰσχύς αὐτὰς διαφέρει. Ἰα δὲ τὴν γενεὴν
 καὶ τὴν ἐναντίον αὐτῶν διαφέρει. ἰσχύς ἐπὶ τὸν
 ἄλλο ἢ ἐπὶ τὸν ἴδιον καὶ ἐπὶ τὸν ἴδιον ἢ ἐπὶ τὸν ἄλλο
 ἐπὶ τὴν ἀσθενίαν ἀσθενίαν ἀσθενίαν. Ἰα τούτου ἢ
 κεν γενεὴς ἀνεπίδητος τὴν ἀσθενίαν ἔστι, ἢ δὲ ἀσθενίαν
 ἀνεπίδητος, ἢ κατὰ τὸν ἀνεπίδητος ἀνεπίδητος ἐπὶ τὸν
 ἢ ἢ γενεὴς. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτου ἴα γενεὴ
 κεν ὅτι οὐδὲν τὸ ἀσθενίαν γενεὴ γενεὴ ἴα καὶ
 ἴα. καὶ ἴα τούτου ἀνεπίδητος ἀνεπίδητος ἀνεπίδητος
 ὅπως γενεὴ ἀνεπίδητος

Quae in Karstenii editione aliter se habent haec sunt: 1. 2,
 ante ὅπως inseritur ἴα, l. 5 post αὐτῶν legitur ἀνεπίδητος,
 ἴα ἢ ἴα, l. 6 ἀνεπίδητος; l. 8 ἀνεπίδητος; l. 9 γενεὴ ὅπως et
 ἀνεπίδητος. l. 13 ἴα omisa ante ἀνεπίδητος; l. 16 ἴα τούτου ἢ ἴα
 ἀνεπίδητος; l. 22 post ἀνεπίδητος, leg ἴα ἢ ἀνεπίδητος, ἴα ἢ ἀνεπίδητος,
 ἴα ἢ ἀνεπίδητος. l. 26 (om καὶ ἀνεπίδητος) "